

Câteodată, foarte rar,
Amedeu e grădinar.

Azi, pe când stropea și el
Un ghiveci cu mușețel,
Ploaia a-nceput să pice.
Și, deodată, Amedeu,
Încruntat ca orice leu,
Tremură puțin și zice:
— Vai, săracul mușețel!
Ce să-i faci? Păcat de el!
Ploaia asta o să-l strice...

Și-a fugit la adăpost.

Iar sărmanul mușețel,
Părăsit și fără rost,
S-a simțit destul de prost –
Până când Apolodor
I-a sărit în ajutor.

Muzica e o minune
Când o faci cu pasiune.

Ce ne cântă Amedeu?
Uvertura la *Orfeu*...

Dar, când stai prea mult la soare,
Dacă nu-ți pui pălărie,
Chiar și fără melodie,
Capul sigur că te doare.

Cunoscând acest simptom,
Deseori văzut la om,
Iată că Apolodor
Împreună cu Ilie
Cară umbra unui pom
Lângă muzicantul lor...

Amintim că orice minge
Prin culoare se distinge.

Câte una se mai poate
(Dacă are greutate),
Fără vina nimănui,
Să producă un cucui.

De-asta e Apolodor
Și la sport prevăzător...

Cum, de fapt, orice cântar
Te înșală foarte rar,
Am să aflu, gram cu gram,
Câte kilograme am...

Prea sunt greu! Sau e stricat,
Sau acest automat
Nu-și cunoaște nici măcar
Meseria de cântar.

Mă temusem de pomană:
A avut și el o toană...

Pentru că la piață, azi,
Se aflau atâția brazi,
Până seara Amedeu
Și-a făcut un pom de leu.

Iată pomul lui Ilie:
N-are nicio jucărie.
Pentru canguri sunt normale
Darurile vegetale.

Mai adaug și susțin
Că, făcut din crengi de pin,
Pomul pentru pinguin
E frumos când este plin.

